

Az Orbán-rendszer

Szellemi-intellektuális téren abban a pillanatban jött létre, amikor Orbán Viktor évekkel ezelőtt Kötcsén „centrális erőterről” beszélt, melynek középpontjában egy nagy kormányzópárt található. A 2010-ben elnyert kétharmados támogatás lehetővé tette e gondolat gyakorlati megvalósítását. A 2014. április 6-án megszerzett társadalmi támogatottság már megvalósíthatóvá teszi egy új társadalmi-gazdasági modell rendszerszintű megszervezését és stabilizálását. 1990 után jobboldali rendszerváltó pártkoalíció először került abba a helyzetbe, hogy újabb négyéves felhatalmazáshoz jutott, ezért 2010 és 2018 között történelmi lehetősége nyílik a rendszerváltás utáni átmeneti korszak posztkommunista-szocialista és balliberális jellegének megszüntetésére, és egy új gazdasági és társadalmi modell alapjainak a lerekására. Ez a folyamat már 2010-ben elkezdődött, de a gazdasági és társadalmi folyamatok hosszabb távon is érvényes, maradandó átalakítására, illetve megváltoztatására négy év nem elegendő. A mostani - lényegében kétharmados - választási győzelem történelmi jelentőségét éppen az adja, hogy a választók nem alaptalan ígéretre és program nélküli mellébeszélésekre szavaztak. Ellenkezőleg! Az Orbán-kormány a 2010-ben elkezdett és mindenki által jól ismert kormányzati munkájának folytatásához kért újabb négy évet az állampolgároktól, akik ezt megadták. Magyarország történetében ez az első olyan választás, ahol a választók mindegyike tudta, hogy mire számíthat, ha az Orbán-kormányra szavaz. Ennél nagyobb elismerése a kormányzati tevékenységnek nincs, ráadásul a legitimitása is vitathatatlan. Hiába fanyalognak a balliberális eurokraták, a döntés egyértelmű és megkérdőjelezhetetlen.

Huszonnégy évre volt szükség ahhoz, hogy Magyarország megszabadulhasson a Kádárkorszakból örökölt posztkommunista-szocialista és baloldali liberális erők által uralt többpárti parla-

mentáris rendszertől, amelynek valódi célja a késő-kádári struktúrák - demokratikus körülmények közötti - tovább élésének biztosítása volt. A rendszer működőképességét az MSZP és az SZDSZ körüli tőkéscsoportok kiegyezése biztosította a külföldi bankokkal és az angolszász multinacionális cégekkel. A magyar tőkéscsoportok életképességét az állami megrendelések folyamata biztosította, ezért a magyar állam szinte soha nem került abba a helyzetbe, hogy a nemzeti érdekek képviselőjeként léphessen fel. Ezt az alkut a magyar baloldali és liberális értelmiség jelentős része támogatta, illetve egyfajta „liberális” erkölcsi minimumnak tekintette. Az SZDSZ-es liberális leninisták (Bill Lomax kifejezése) mára elveszítették befolyásolási képességük nagy részét, ezáltal a szellemi-kulturális élet sokszínűbbé, demokratikusabbá vált. A baloldali és liberális értelmiségi csoportok már korábban elveszítették kultúra- és ideológia-teremtő képességüket, ennek következtében az MSZP-SZDSZ-kormányok az utolsó éveikben már csak ügyintézői szinten tevékenykedtek.

A 2010-ben kétharmados többséggel megválasztott Orbán-kormánynak megvolt a szükséges támogatottsága és legitimitációja a félbemaradt rendszerváltás befejezéséhez szükséges eszmei célkitűzések megfogalmazásához és az elkerülhetetlen strukturális változások megkezdéséhez. A gazdasági koncepció valamint a jövő- és társadalomkép teljes hiánya miatt az ellenzék szervezetileg is szétesett, politikai bűnszövetkezetként működött, a hamisítási és korrupciós ügyek nyilvánosságra kerülése pedig maradék erkölcsi tőkájüket is felemészítette. Az utolsó pillanatban sikerült az összefogás látszatát megteremtíteniük, de a teljesen jellegtelen, intellektuálisan is rendkívül közepszerű Mesterházy-Bajnai-Szabó-Fodor nevével jelzett kormányváltó társulat képtelen volt bármiféle egységes üzenet megfogalmazására és szavazóbázisuk mozgósításra. A trágárkodástól

és gyűlölködéstől sem mentes balliberális kampányban a legtöbbször Gyurcsány Ferenc érte el az ingerküszöböt, aki szokásos ripacszkodásával pótolta racionális elképzelései teljes hiányát. Mesterházy a minimális udvariassági szabályokat is mellőzve, arról beszélt, hogy Magyarország nem szabad és nem demokratikus ország. Egy hétfői televíziós szerepléséből kiderült, hogy nem érti a történeteket, és képtelen a differenciált gondolkodásra és az önkritikára. Gyurcsány ezúttal sem szorult háttérbe, ő már az új kormány idő előtti megbuktatásáról beszélt. A csalódott megélhetési politikusok egy része az utcai politizálás mielőbbi megkezdését sürgeti. Az már a választások éjszakáján nyilvánvalóvá vált, hogy ezek a poszt-kommunista-szocialista és balliberális csoportok végképp megbuktak, megújulásukra és feltámasztásukra csekély az esély, ráadásul emblemikus figuráik nagy része kiszorult a politikai közéletből.

A megújulást az új parlamentben a Schiffer András vezette Lehet Más a Politika (LMP) nevű zöldre maszkírozott formáció igyekszik majd kisorsozni, amelyik komolyan vehető program, és karizmatikus személyiségek nélkül került be a parlamentbe. Úgy tűnik, hogy a korábban az SZDSZ-t támogató budapesti szubkultúra valamilyen formációja nélkül nincs magyar parlament. A baloldali és liberális pártok tehát a megszűnéshez közeli állapotba kerültek, aminek - az eddig említetteken túl - az a legfőbb oka, hogy a választók nagy többsége nem csak a kormányzásra tartja őket alkalmatlannak, de az ellenzéki pozíció betöltésére sem voltak képesek. Ennek ellenére lebecsülések nagy hiba lenne, mert az őszi önkormányzati választások esetleges elvesztése vagy egy balliberális, budapesti főpolgármester megválasztása sok feszültséget generálhat.

Amint az várható volt, a szélsőségeitől megszabadult Jobbik tovább erősödve, országos párttá nőtte ki magát. Ennek ellenére a bukott balliberálisok igyekeznek kétségbe vonni azt a tényt, hogy ez a párt alkotmányos keretek között, a jogállami normák betartásával működik.

Az új Orbán-kormánynak nincs könnyű dolga, de az elébe tornyosuló feladatok megoldhatóak, mert az ehhez szükséges jogi és gazdasági átalakítások egy része már az előző ciklusban elkezdődött vagy befejeződött. Az Alaptörvénynek ne-

vezett új alkotmány elfogadásával megtörtént egy új korszak értékrendjének elfogadása, ideértve a szimbolikus nemzetegyesítést is. A tradicionális emberi értékek előtérbe kerülését a magyar társadalom jelentős része elfogadta. A történelmi kontinuitás rögzítése, a többségi társadalom - azaz a közösség - érdekeinek elsődlegessége megfér a vallási vagy etnikai kisebbségek védelmének deklarálásával. Az új közjogi rendszer és a munkaalapú társadalom megteremtése már egy más gondolkodásmód következménye volt. A közteherviselés újraértelmezése, a bankok és a multinacionális cégek megadóztatása, az egykulcsos adó és a mellérendelt szociális támogatórendszer kiépítése is szakított a múlt rossz beidegződéseivel. A kialakult új politikai és kulturális közösség támogatja a jobboldali értékrendet valló Orbán-kormányt, amelyik társadalompolitikájában szociálisan érzékeny, de ennek semmi köze holmi zavaros baloldali öngazolási kísérletekhez.

Az új külpolitikai doktrína prioritásai egyértelműek: Magyarország az Európai Unió és a NATO tagjaként szuverén országgént kíván diplomáciai és gazdasági kapcsolatokat kiépíteni a világ újrafelosztásáért küzdő nagyhatalmakkal. A hazai balliberális gondolkodás színvonaltalanságát bizonyítja, hogy a kapcsolatfelvételt azonosítják a keleti társadalmi modellek átvételével, miközben eltekintenek attól, hogy Kína, Oroszország, Japán, India stb. szoros gazdasági kapcsolatokat tart fenn az Egyesült Államokkal, Németországgal és Franciaországgal. Éppen ezért teljesen irracionális és alaptalan Charles Gati kijelentése, mely szerint „a Fidesz-kormány egész keleti orientációja és Nyugat-ellenessége történelmi bűn.” (Népszabadság 2013. április 15.)

Az Orbán-kormány történelmi kihívás és lehetőség előtt áll: végleg megszüntetheti a rendszerváltozás utáni időszak posztkommunista-szocialista és balliberális jellegét és megkezdheti, illetve folytathatja egy új, működőképes gazdasági és társadalmi modellt, az Orbán-rendszer létrehozását. Megvan rá a társadalmi felhatalmazása, ellenzéke pedig nincs abban a helyzetben, hogy törvényesen és hatékonyan felléphetne - az általuk másodlagosnak tekintett - közjó és a nemzeti érdekek konzekvens képviselője ellen.

Magyar Nemzet, 2014. április 11.